

Full diocesà

18 de setembre del 2016

p4 – 50 anys de la Festa Major del Castell de Cardona

p5 – Celebració del Centenari de la Coronació de la Mare de Déu de Queralt

Donar menjar al qui té fam

Al voltant de 795 milions de persones al món no tenen suficients aliments per a portar una vida saludable i activa. Això equival gairebé a una de cada nou persones.

Alimentar-se és la primera necessitat que els éssers humans hem de tenir coberta per a poder realitzar tot la resta.

En una societat aparentment sobrealimentada, la primera de les obres de misericòrdia es presentava llunyana fa temps; tanmateix, l'actual crisi econòmica ha portat a les nostres cases notícies de malnutrició infantil, imatges de persones fent cua en menjadors socials i oficines de Càritas i altres ONGs en les quals la distribució d'ali-

ment ha cobrat lamentablement de nou protagonisme.

Jesús s'identifica amb aquell que passa gana i ens diu que el Regne del seu Pare està obert a aquells que es commouen i donen menjar al famolenc. Diu el pare Bohórquez que «donar menjar al famolenc no és donar el que ens sobra, encara que irònicament llavors donaríem molt, car necessitem bastant poc. Es tracta d'anar més enllà, adequar els nostres hàbits de consum a les necessitats reals, no rebutjar aliments i, per suposat, donar gràcies pel que tenim, perquè només així serem capaços d'adonar-nos que hi ha molta gent que necessiten allò que per a nosaltres sembla bàsic, l'aliment diari».

«L'home que és fidel en els béns que valen poc també ho serà en els de més valor»

Diumenge XXV de durant l'any / Cicle C

Lectura de la profecia d'Amós

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.» El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

(8,4-7)

Salm responsorial

Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.

(Salm 112)

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súpliques i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestetat. Preguar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoniatge sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

(2,1-8)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: [«A un home ric li van denunciar que el seu administrador malversava els seus béns. Ell el cridà i li digué: "Què és això que sento dir de tu? Dóna'm comptes de la teva administració: d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns." L'administrador va pensar: "Què podré fer, ara que el meu amo em despatxa de

l'administració? Per cavar, no tinc prou força; anar a captar em fa vergonya. Ja sé què he de fer per trobar qui em vulgui a casa seva quan perdré l'administració.» I cridà un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué: "Quant deus al meu amo?" Ell li contestà: "Cent bidons d'oli." Li digué: "Aquí tens el teu rebut. Seu de pressa i escriu-ne un que digui cinquanta." A un altre li digué: "I tu, quant deus?" Li contestà: "Cent sacs de blat." Li diu: "Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta".» I aquest administrador de riquesa enganyosa, el Senyor el lloà així: «Ha estat prudent, perquè, en el tracte amb els homes de la seva mena, els homes del món són més prudents que els fills de la llum.» I jo us dic: Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa, perquè quan desaparegui, trobeu qui us rebi eternament a casa seva.] »L'home que és fidel en els béns que valen poc també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

(16,1-13)

«No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses»

Fills de la llum

Josep Molist i Rifà, prev.

En el segle VIII abans de Crist, fent ús d'un llenguatge directe, provocador i irònic, el profeta Amós denunciava aquells comerciants que actuaven seduïts per llur ambició. Abans de ser profeta havia estat pagès. Ho mostra el seu sentit de la realitat. Amós va predicar a Betel i Samaria en una època d'estabilitat política i seguretat nacional que va fer possible el creixement econòmic i l'expansió comercial, amb les ambigüitats que se solen donar en aquests casos: la sofisticació i el luxe entre els qui s'han enriquit. El profeta no suportava la injustícia institucionalitzada i l'explotació abusiva dels dèbils. Va ser el primer *Nabiim* que parlà del dia terrible del judici.

El capítol setzè de l'evangeli de sant Lluç comença amb la paràbola de l'administrador injust i acaba amb la del ric Epuló, que llegirem diumenge vinent. Tot el capítol està dedicat a la relació del deixeble amb les riqueses materials. Els qui esperen la vinguda del Regne de Déu han de comprendre que cal renunciar a l'afany de posseir riqueses, perquè *Mammones* pot corrompre fàcilment el deixeble cristià (*Mammones* és el nom arameu de l'ídol que personifica els diners i que Jesús fa servir com a imatge narrativa, encara que, en la traducció a la llengua vernacle, el terme ha estat substituït pel concepte «riquesa enganyosa»). Perquè això no passi, els «fills de la llum» han de ser tan astuts com ho és el personatge de la paràbola, per bé que aquest no sigui moralment exemplar.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

19 dilluns

—Santa Maria de Cervelló, verge (s.XIII)
—Sant Gener, bisbe i màrtir (s.IV)
Proverbis 3,27-34 / Salm 14 /
Lluç 8,16-18

20 dimarts

—Sant Andreu Kim Taegon, prevere,
i sant Pau de Chong i companys,
màrtirs
—Eustaqui, màrtir (s.II)
Proverbis 21,1-6.10-13 / Salm 118
/ Lluç 8,19-21

21 dimecres

—Sant Mateu, apòstol i evangelista
Efesis 4,1-7.11-13 / Salm 18 /
Mateu 9,9-13

22 dijous

—Sant Maurici, màrtir
Eclesiastès 1,2-11 / Salm 89 /
Lluç 9,7-9

23 divendres

—Sant Pius de Pietrelcina (1887-1968)
—Santa Tecla, verge i màrtir
—Sant Constanci, màrtir
Eclesiastès 3,1-11 / Salm 143 /
Lluç 9,18-22

24 dissabte

—La Mare de Déu de la Mercè
—Sant Gerard, bisbe (980-1043)
Eclesiastès 11,9-12,8 / Salm 89 /
Lluç 9,43b-45

25 diumenge XXVI de durant l'any / Cicle C

—Sant Dalmau Moner (1291-1341)
Amós 6,1a.4-7 / Salm 145 / 1 Timoteu 6,11-16 / Lluç 16,19-31

La imatge

Marinus van Reymerswaele, Museu de Belles Arts de Bilbao

Els canvistes (1548).

Jesús lloa l'administrador infidel per murri. Ens ve a dir: «Així com els mundans se les pensen totes per aconseguir els seus propòsits, molt més els fills de la llum han de saber espremer el magí per atènyer els béns veritables.» La murrieria que recomana Jesús és: «Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa.» L'habilitat consisteix, doncs, a posar l'economia al servei de l'home i de la seva veritable promoció.

50 anys de la Festa Major del Castell de Cardona

Parròquia de Cardona

El diumenge dia 4 de setembre va tenir lloc la missa solemne de la Festa Major del Castell de Cardona, enguany i amb motiu del 50è aniversari, presidida pel Bisbe de Solsona.

Fou l'any 1966 quan va celebrar-se la primera Festa Major del Castell propiciada pels insignes promotors de la restauració de la capella de Sant Ramon i continuada, més tard, per la Junta de la Capella.

Els actes que han tingut lloc per celebrar aquests 50 anys han estat:

—El dia 31 d'agost, festivitat de sant Ramon, tingué lloc una missa a la capella del Castell amb la veneració de la relíquia i cant dels goigs.

—El dissabte dia 3 de setembre, el P. Jo-

aquín Millan, mercedari de la comunitat de Sant Ramon, oferí una xerrada sobre el sant. Fou a l'església parroquial de Cardona dins el cicle "Jornades Culturals a la Cripta".

—El diumenge dia 4, tingué lloc la missa solemne a la col·legiata de Sant Vicenç del Castell, presidida per Mons. Xavier Novell i concelebrada per Mn. Antoni Guixé. Es comptà amb la presència del P. Félix Chirinos i els novicis mercedaris de Sant Ramon. Els cants anaren a càrrec de la Coral Cardonina. Hi hagué també la veneració de la relíquia i cant dels goigs. I l'actuació dels trabucaires de Sant Ramon.

A la tarda hi hagué el concert de "Cors Salats" a la mateixa col·legiata i una ballada de sardanes.

El rector de Cardona, els mercedaris, l'alcalde i els regidors de l'ajuntament, la Coral cardonina, els escolans i els trabucaires.

Celebració al Santuari de Coaner

Parròquia de Súria

Aquest diumenge coincidint amb la celebració de la Diada Nacional de Catalunya i dins dels actes programats per a la Festa Major de Coaner, mossèn Joan Casals ha celebrat la Eucaristia al Santuari barroc de Santa Maria.

Abans de la celebració els feligresos que omplien l'església han escoltat la explicació que Joan Vilamala i Terricabres ha fet sobre la vida i obra de l'autor del retaule del Santuari, Segimon Pujol. Aquest magnífic retaule datat l'any 1716 enguany celebra el seu 300 aniversari.

Prèviament un membre de l'associació d'amics de Coaner ha fet una explicació de les obres de restauració i millora al Santuari que s'han fet aquest any 2016 i que estan previstes que continuïn l'any 2017. A l'acabar la missa els assistents han pogut gaudir de la interpretació dels goigs en honor a la Mare de Déu.

Solemne celebració del Centenari de la Coronació de la Mare de Déu de Queralt

Montserrat Coll

El dia 3 de setembre es compliren 100 anys de la Coronació Canònica de la Mare de Déu de Queralt i els berguedans ho van commemorar amb un ofici solemne, a l'església parroquial de Santa Eulàlia, que va presidir el cardenal Mons. Lluís Martínez Sistach i van concelebrar el bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell; l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives; el bisbe emèrit de Solsona, Mons. Jaume Traserria; l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol; el bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo; el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova; l'Abat de Poblet, Octavi Vilà; i el Provincial dels Missioners Claretians de Catalunya, P. Ricard Costa. També hi foren presents més d'una trentena de sacerdots i, de l'àmbit civil, a més d'Autoritats locals, hi va assistir el President de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont, i la Presidenta Delegada del Govern, entre d'altres.

El cardenal Sistach, a l'homilia, va fer esment del que representà per a Berga la Coronació Canònica, celebrada el 3 de setembre de 1916 a la mateixa església parroquial on dissabte es festejava el Centenari. En la celebració hi van participar l'Orfeó Berguedà, la coral i orquestra de l'Escola de música de Berga i la Polifònica de Puig-reig, que van acabar amb l'Himne de la Coronació, en què Ricard Sabata

va emocionar a la multitud que omplia el temple parroquial.

El dia 8 de setembre, després de 13 dies d'intensa activitat per pobles de la comarca i per Berga, la imatge de la Mare de Déu de Queralt va retornar ahir al Santuari, on es va celebrar la Missa de la Gala i es clogueren els actes religiosos del Centenari de la Coronació Canònica.

La comitiva que va acompanyar-la, unes 500 persones, va sortir de l'església parroquial de Berga i va enfilat camí amunt cap al Santuari. Alguns dels grups s'alternaven per portar-la sobre les espatlles durant el trajecte a peu. El bisbe Xavier Novell també la va acompanyar i la va portar uns metres. En arribar a l'aparcament del Santuari, entre els capitans de la Gala i d'altres berguedans, la van portar fins a la porta de l'església, on l'esperava el capellà custodi i multitud de persones que van desplaçar-s'hi per a la celebració.

La imatge va ser entronitzada al lloc que ocupa al cambril i es va iniciar la Missa concelebrada, que va presidir el bisbe Xavier. Una vegada més, l'emoció va omplir l'església en el moment de cantar l'Himne de la Coronació. A diferència dels altres dies, en aquesta ocasió tothom va venerar-la a "casa seva", pujant al seu cambril.

Institucionals, crítics i místics

Carles Riera, prev.

Llegint el llibre del jesuïta escocès Gerard W. Hugues, *God of surprises*, em va cridar l'atenció l'anàlisi que Friedrich von Hügel (1852-1925) —influent autor de literatura religiosa— fa del desenvolupament de la religió d'acord amb les diferents edats de les persones.

Infància, adolescència i adultesa

Von Hügel descriu les activitats i necessitats predominants de cada una d'aquestes tres etapes del desenvolupament humà i conclou que la religió ha d'incloure tres elements essencials corresponents, alt per alt, a cada una d'aquestes tres etapes.

Així, a la infància li cal un element institucional, a l'adolescència li cal un element crític, i a l'adultesa, un element místic. Com ho justifica?

La infància és l'edat en què les impressions sensorials arrelen més fortament. Comencem a edificar el nostre coneixement humà, incloent-hi el nostre coneixement de Déu, mitjançant els sentits, mitjançant les impressions que rebem gràcies als signes visibles de la gràcia de Déu (sagraments).

La plasticitat del jove cervell humà permet d'emmagatzemar i retenir emocions i coneixements —bíblic, moral, ètic...— que l'Església, com a institució, li pugui proporcionar (catequesi). Li serviran per a la resta de la vida.

Aquesta instrucció ha de continuar durant l'adolescència i en edat adulta. Si bé afegint-hi, sobretot en període d'adolescència, l'element crític. És el temps en què la ment del jove comença a qüestionar-se sobre la multiplicitat d'impressions, ensenyaments, creences que li arriben. El fet mateix de voler trobar el sentit de la vida duu el jove a preguntar-se críticament sobre l'existència. Sense el foment de l'element crític, els cristians viuríem en una fe infantil, sense gaire relació amb el món i amb el dia a dia.

Arribats a l'edat adulta, anem esdevenint més conscients de la complexitat de la vida, de les joies i tristeses de nosaltres mateixos i dels altres, de les pors i les expectatives, de les certeses i els dubtes. Tenim més temps per a pensar. Tot plegat ens duu a sentir-nos atrets pel misteri del món, i a cercar amb coratge i senzillesa dins el nostre interior —misteriós i incomunicable. Redescobrim el valor de la pregària. Preguar Déu és una manera de reconèixer que no

som autosuficients, reconèixer que no ens hem creat nosaltres mateixos.

Cada un d'aquests tres estadis de desenvolupament ha de contenir elements dels altres dos estadis. Per a una religiositat madura cal un cert equilibri: no convé sobredimensionar-ne o emfatitzar-ne un per damunt dels altres. El perill d'un excessiu seguidisme de l'element institucional és que mai no anem més enllà, que l'expectativa de voler entendre quedi substituïda per un mer assentiment i una observança cega. Voldria dir no deixar que Déu s'expressi –dins el pensament i el cor– amb total llibertat i ens sorprengui.

L'Església ha d'encoratjar els seus membres a explorar nous camins de recerca de la veritat a la llum de l'Evangelí. Ara bé, qüestionar-ho i criticar-ho tot és perillós i fa mal. Un racionalisme exacerbada ofega el valor de la tradició i la capacitat emocional,

o sigui els sentiments més nobles i més profunds.

L'increment gradual de la consciència o interioritat, que es manifesta sobretot en l'edat adulta, és necessari perquè és la font de tot pensament, desig i voluntat, i doncs del nostre comportament humà. Si negligim el món interior, o l'anestesiem, ens tanquem al misteri de Déu i neguem la seva i la nostra llibertat. Però el perill d'estar tan absorbits per la pròpia consciència consisteix a menystenir tot element que vingui d'una autoritat externa, de la tradició, d'un ensenyament moral i doctrinal no sotmès a cap mena de valoració crítica.

Tots tres elements són necessaris: l'institucional (la tradició), el crític i el místic. En cada estadi del desenvolupament humà i religiós hi ha una innata tendència a menystenir els altres dos o a formar aliança amb un excloent-ne el tercer.

El llibre

Arrancados de la tierra prometida

Óscar Garrido

Editorial San Pablo.

En un món globalitzat com el nostre, tots hem sentit a parlar de la primavera àrab, els conflictes entre el Líban i Israel, Hizbul·lah, la guerra de l'Iraq, Daesh... Enmig d'aquestes notícies apareixen paraules bastant desconegudes: coptes, caldeus, melquites, maronites... que designen les comunitats àrabs cristianes a Orient Mitjà, moltes de les quals estan en els orígens del cristianisme. Aquest llibre analitza com la tradició islàmica jutja que s'ha de considerar i tractar els no musulmans que viuen en països musulmans, i estudia a continuació les principals comunitats àrabs cristianes de l'Orient Mitjà i les seves condicions de vida als països on la seva presència és rellevant numèricament. El llibre es complementa amb una àmplia bibliografia.

Arran de Queralt

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Com cada estiu, ens adonem de la capacitat de convocatòria de les festes i les tradicions populars religioses –aplecs, festes majors, pelegrinatges,...–. Això, enguany, d'una manera especial, s'ha visibilitzat en les multituds que han omplert els actes de les festes del Centenari de la Coronació de la Mare de Déu de Queralt, a Berga i comarca. Molts en directe o per televisió ens quedarem estorats veient les multituds presents en l'arribada de la imatge a Berga, en la celebració del Centenari i en el retorn de la imatge al santuari de Queralt.

En aquestes ocasions són moltes les persones no habituals a la missa dominical que s'apropen a la celebració de l'eucaristia o a algun altre acte de pietat –una processó, un besamans, una benedicció d'un terme, la veneració d'una relíquia,...–. Els sacerdots, fa temps, es plantegen l'oportunitat evangelitzadora d'aquestes manifestacions de pietat popular i miren que el sermons d'aquestes festes continguin un primer anunci de l'Evangeli i una invitació al retorn a la vida cristiana. Alhora constaten la insuficiència d'aquesta estratègia: en cas que aquestes predicacions qüestionin als oients, quina oferta els podem fer que permeti un camí de retorn o de primera descoberta de la fe? Massa sovint escoltem persones que

ens diuen que tal o qual homilia els ha fet pensar, però no tenim cap més proposta de continuïtat que invitar-les a la missa del següent diumenge.

Fins ara, les iniciatives més evangelitzadores, més capaces de retornar a la fe a les persones “allunyades” –cursos Alpha i recessos d'Emmaus– s'han proposat a amics i coneguts dels organitzadors o bé dels darrers participants. Tenim el repte de convidar-hi els que demanen els sagraments i crec que també ens hem de plantejar com hi convidem els que assisteixen a les festes i les tradicions populars religioses. De la mateixa manera que el curs passat, les parròquies posposaren l'inici del curs Alpha fins després de la missió popular quaresmal per fer de les activitats de la missió ocasió per a invitar persones a aquest curs de primer anunci, crec que cada comunitat s'ha de plantejar quelcom semblant en ocasió de les festes més populars de la pròpia parròquia.

Convido a fer aquest discerniment pastoral durant aquest curs que comencem. Quina és la festa de la nostra parròquia que congrega més persones no habituals a l'eucaristia dominical? Què hauríem de fer per tal que hi rebin una invitació significativa i atractiva a una activitat de primer anunci i de conversió?

